

K 513 / 948.
M. jún. 22. 1854
júni 17

Édes kedves barátom!

Sírelt leveledre válaszként; s szeretném: ha
mihelys megissam, avunal keresbe nyomkassám,
mese azon néhány napou, míg levelem keresid-
be jut, elhíkesed: hogy nem fogom magamat
kellemesen érzeni.

Nem tudnám megmondani: a fájtá-
lou vagy séggyen vola-e leunen nagyobb, mi-
dőt soraitas olvaszam? Hogyan jussottunk
mi ennyire? Van-e ok hogy ilyen hangou
befélpünk egymással? Szabad-e nekünk egy-
másé nélkülözni? Nem a legnagyobb lelki
nyomoniság volna-e nem barátot leuni s egymás
nem presztai többe'??

Nem, nem íles barátom! mi
ragyunk is maradunk azot hit velünk! Én
örömmel előismerem hogy én ^{születésem} keressem boldor-
kodni, hogy olyas váram töled mi nem éte-
sem, bar bona fide, mese én az gondolom
a vesek mégsőni elhíkesed késem.

Ne kívánd tölem hogy a dolog réplesei-
nek taglalásába becsatlakozzam. Ördög szufa: ho-
gyan válaszol köztünk a hang mindig komolyabbá.
s mién? senmies! Ha östereörensünk olás
kénter né volaki: isten ugysegélyen! én nem
tudnám megmondani, de ugy hífeim te sem.

Arén édes Jánoskám! ne fájjon senmi;
s keljss el mindent! aumyival írátt men
uoóso' levelem, melyben írom hogy „jőj el
s sépjűh meg kedvűntre egymás' ultimatumot he-
lyese" eskűpőim nered hogy már az engelés hangja
vols; igaz beseg volnam, kán nem ugy fejersem is
magamas min arassam. Arén édes barátom kiörd
el, végeleu fofas tess a hang, az arca mely a ka-
varas kiséh, s melyet a papír vissraadai nem bír.

En' réphemről elfelejsem az egész ex, el minden epe
s usógondolat nétrül eme eskűpőim nered, s az
kőron begyek ha haunem (még a ballapodás kőis
i) var egy küleu éres is vols, s var kávolról
i gondolatam törésre. Durvódséokam - megváltom -
séggyentem és fájlalbam; men sor bajom van nered
is ne eszdélv hogy illyen vagyot!

Arén édes Jánoskám! jőj var jőj! győ-
ződjél meg kemélyesen erétről melyeres írom; mose
már nem elég a levél, keremes kell foritnod s kemem-
be néred, hogy elhív mitep meg nem válozom; s
ha mose már e meggyőződésén jőimöd kell, - min
ugy is van, - ugy még jó, hogy törésen ez a kis fe-
geseg. Ki tudja lássalal volna-e másleji.

En' var e feltételi kérem jőj horram, s
az általat irandóras feltéslenül elfogatom. Ne befélj
kesemiségről! éresem az éleem foryásig, ha valaha
irándad éresem. Ne befélj Fővőrl is uóóso' fővőrl,
erről hallani sem akarok. Boverán meg egy aranyez
embert a ki még azon felül barátod is leh öörre;
nerem réphemről legprietb megbocásni valóin sines. -
(Gur ce jő; mitos leh vége az iskolai émet?)

én márem jószóhi: hogy jól fogod salálni ma-
gad köztünk. Ne fossz meg kegyény és feleségemes
sem arról a reményről örömsől hogy látni fog; ám,
bár az fel öröme lely, men nöd- ei galádóddal fel-
lene jönnöd. Jgy leune fej, így leune jó. Aronban
40,000 léglu már a parochia ulvarán áll, a többi
is majd megjön.

Gerely kemélyem szinte net a labát va-
lanis, résötö kemere is elfön; de aron felül van
is csirre, saláta; bor is fanyru vir; dohány is fivér,
van jó is félreem s de lórum ez vör beuniúret mis
a tiel a hova maumi sanuh stg sah sahy.

Tehát meg vagy-e elégetve netem? Jgen-ed
a legholvággabbá lely. Midő: es épen ottan hamis pa-
thos min a tud. a leveleles erete az ominosus-
has hrad el, éicirélfüt, elégetjüt, emlece se maradjon.

Több főe ne ráj sölem; fogard lebremer!

a híralassa néve: én igen tífzelem Csáfkár von-
zalmán irántam, de fajjalom hogy nem fogod fel,
vagy figyelemmel sem olvassa az veszeimes. Én unom
az a megrendülő ismés a tavaly madoránat bajdos erede-
felé híralassor. A locus coarctatus s phrasiss netem le-
füt a híralassor; onis bir én fressen volna ha pl.
a pesti kapló karszában meghisok. S az hífelem hárad
söttes hájmal volna netem min a Csáfkár (maradjon
rövidül, halálanság leune s nyilatkozás völa, mikelye
külöke meune) tris ha képen vagy vele: ki vele; nem
foglat félre ritén, ebleu már mosé trihassz, jobban
min valaha. de ha almarad is bajaid minis: ne larsz
asalalásót. Söttes hová fókam már én! Jólly meg
gal megjelenés sem karszá érdemesnel lapjában meg-
szalálni. Ha a vasútvíz volnának! Erer a lebremer

jó fiúk! korzársak es x es!

Jóra, Arany bácsi külleményes nem éofőni
meg mosi meg; elkiheud: hogy bár mennyire sírselem
hőseles, de három percz alatt öfőseive, sejeve s be
moerolva leune fiam korei éoi nsei Toldi midlöt. Appa
sefi hái ort fia helyes, éi váija a Toldi esküje is.
Elhothasod magaddal, akkor én is udos példaiis a maga-
metöl.

Haz Silágyi Sándor mi lelse? Kéi vagy
sai 3 évig is kéiseu a nöt éorjueis s fiúle botjár
sem hajszosa rá; s mosi megpület. Tan var nem
ala megius teletpö leuni? Egyebiraiis jiveseu udör-
löu, éorjueis majd kara veped.

Hái a Mentovich vessei mi csinálnak?
óes is jiveseu udörölám; én hífeu hogy ar otyau
jó felid ember, miis a minvöet én ói megösnerseu
egysei láisára.

Jánosi már nem lakik ott nag-e? Arifom
tudou már kit a professorot. Hái ar a háir?
hol van? mi csinál? micoda? én nem tudou
ar a fú otyau min a botygo Zsido!

Mi éhink csudeseu. ar a bajou, hogy so-
las mérgetvedeu, még feleségeu is. Miba mera
nem érleuli. Kis fiúink meg van, igen kéisiny de
eleven. Beh holdig vagy hogy otyau fej éó nag
gyomered van már. Uara háirunt leune már hamor
réfeu! pretnéink egyiis láisii beuneteses. Éi mosi
Zselloiségeu leuou háirunt selepültéig, de maháink
kamaráink, Zstúink a régi helyeu manad. Er egy éi hój.
jiveseu udörölámk örörolunt mind Hecees.

Hauva jiniy 17. 1854.

valorhaslan barátod
Miskau